

Abony, 1896. szeptember 14. – Budapest, 1980. december 28.

Apja gazdasági cseléd, kubikos, gátőr, majd 7 kat. holdas kisbirtokos. Az elemi öt osztályának az elvégzése után kisbéres, majd tizennégy éves korában tanonciskolába adták. 1913. szeptember 1-jétől ácssegéd, felszabadulása után külföldön valcolt, Németországban és Belgiumban – szélesítette szaktudását. Mint az I. honvédezred tizedese végigharcolta az első világháborút, nagyobb részét az olasz fronton szolgált. 1918. november 3-án hadifogságba esett, csak 1919 decemberében ért haza. A két világháború között kisiparosok mellett dolgozott. 1932-ig Abonyban, majd Pest környéki községekben – Őrszentmiklós, Sashalom, Rákosszentmihály, Mátyásföld – laktak, a család 1945-ben költözött Budapestre. 1923-ban Abonyban csatlakozott az építőmunkások szakszervezetéhez. Belépett a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba és a Magyarországi Földmunkások Országos Szövetségébe is. 1928-tól az építőmunkások szövetsége központi vezetőségi tagja, 1930-tól az ácsszakosztály vezetője. Egyik vezetője a 48 órás munkahétért és a minimálbér rögzítéséért folytatott 1933. és 1935. évi nagy építőmunkássztrájkoknak. 1933-ban a szakszervezet országos alelnökévé, 1938-ban a felügyelőbizottság elnökévé, 1941-ban a szakszervezet elnökévé választották. Györffy István megbízásából Mezőkövesden és környékén néprajzi gyűjtést végzett, aminek során kapcsolatba került a Györffy-kollégistákkal. 1940-ben csatlakozott az illegális kommunista párthoz. Részt vett a Történelmi Emlékbizottság megalakításában, az 1942. március 15-i tüntetésen ő volt a Mémosz-küldöttség vezetője. 1944. március 26-án letartóztatták, majd Nagykanizsára internálták, mert nem volt hajlandó együttműködni a Sztójay-kormány által kirendelt szakszervezeti biztossal. Szeptemberi szabadulása után mint a kommunista párt katonai bizottságának tagjaként bekapcsolódott az ellenállás szervezésébe. Kapcsolatba került ifj. Horthy Miklóssal, október 12-én harmadmagával a kormányzóval, majd Bethlen István volt miniszterelnökkel is találkozott, a budapesti munkásság felfegyverzésének feltételeiről folytatott tárgyalásaik nem jártak sikerrel. A Görgey-zászlóalj akcióiba bekapcsolódva maga is részt vett a fegyveres harcokban. Az osrom után a bevonuló szovjet csapatok letartóztatták, Gödöllőn igazolták, Debrecenbe vitték, ahol az MKP központból a fővárosba irányították. A pártközpont szakszervezeti osztályára került, később az osztály feladatait átvevő héttagú szakszervezeti bizottság tagja lett. 1945. április 2-án beválasztották az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. Az Ideiglenes Nemzeti Kormány 1945. májusi átalakításakor közellátásügyi államtitkári kinevezést kapott, tisztét szeptember 27-ig töltötte be. Az 1945. november 4-i, az 1947. augusztus 31-i és az 1949. május 15-i választásokon az MKP országos listájáról illetve a Magyar Függetlenségi Népfront országos listájáról jutott be a törvényhozásba. A munkáspártok egyesítése után, 1948 őszén irányító szerepe volt a Mémosz átalakításában, az építőipari szakmák ágazati szakszervezetének a megteremtésében. 1949-ben megválasztották az építőmunkások szakszervezeti világszövetsége elnökének, de 1950 tavaszán leváltották a szakszervezet éléről, 1956-ig az egyik fővárosi téglagyár, az Épületkerámia Vállalat igazgatója. 1956 októberében fegyvert fogott a kőbányai MDP-székház védelmében. Október 31-től a Szabad Szakszervezetek Országos Szövetsége alelnöke, december 2-től elnöke. 1956. november 9-én elmondott rádióbeszédében a Kádár-kormány támogatására szólította fel a dolgozókat. 1956 végétől 1960 végéig újból az Építő-, Fa- és Építőanyag-ipari Dolgozók

Szakszervezetének az elnöke. 1956. novembertől tagja lett az MSZMP Ideiglenes Központi Bizottságának- haláláig tagja volt a Központi Bizottságnak- 1957. február 26-tól az intéző-, majd a politikai bizottságnak. 1958 februárjától 1965. június 28-i nyugdíjazásáig a Szakszervezetek Országos Tanácsa elnöke. Az 1957. júniusi országos pártértekezleten a központi ellenőrző bizottság elnökévé választották. Az 1959. decemberi kongresszuson leváltották a KEB éléről, ezután az ellenőrző testületből is kimaradt. 1958. november 16-ától 1967. január 28-ig Veszprém megye képviselőjeként részt vett a törvényhozás munkájában. Az MSZMP IX. kongresszusán, 1966. december 3-án visszahívták az MSZMP Politikai Bizottságából. A SZOT XXI. kongresszusán, 1967. május 6-án a számvizsgáló bizottság elnökévé választották, tisztét 1975. december 8-ig töltötte be. Haláláig a Magyar Partizánszövetség választmányának és országos bizottságának a tagja.